

ΘΕΜΑ:

Η ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑΝΝΗ ΛΕΣΣΗ

ΟΙ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ

Το Παγκόσμιο Πάνθεον – Ουρανίδες – Τιτανίδες – Ολύμπιοι

Εξετάζοντας το Πάνθεον των εθνών μπορούμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

- α) Η πληρότητα του ελληνικού Πάνθεον αποτελεί οδηγό για όλα τα έθνη.
- β) Οι ίδιοι θεοί πήραν διαφορετικά ονόματα από τους λαούς που ήλθαν σε επαφή. Επομένως, όποιος θεός συγκεντρώνει τα περισσότερα ονόματα ήρθε σε επαφή με περισσότερους λαούς. Κι έτσι θα μπορούσαμε να πούμε ότι τελικά υπάρχουν διεθνείς θεοί, όπως οι Ολύμπιοι και εθνικοί, τοπικοί θεοί.

Σε έναν πίνακα που θα περιλαμβάνει όλες τις δημιουργίες και τις διακλαδώσεις των γενεαλογικών δέντρων όσων Τιτάνων συμμετέχουν στη δημιουργία του ανθρώπινου είδους θα χρωματίσουμε με ξεχωριστά χρώματα τους γονείς και με τη σύνθεσή τους, τους απογόνους τους, ώστε να διαπιστώσουμε πόσα ανθρώπινα κράματα, πόσα ανθρώπινα μοντέλα έχουν δημιουργηθεί. Κάθε ζεύγος Τιτάνων εκπροσωπεί κι ένα πεδίο δημιουργίας. Έτσι μπορούμε να διακρίνουμε ποιοι απόγονοι και ποιες ανθρώπινες φυλές μετέχουν στην ύλη και στην ιδιαίτερη ενέργεια που χαρακτηρίζει τη δημιουργία κάθε Τιτάνα. Όσα δε μας λέει η Ελληνική Μυθολογία και η Βίβλος μας το λένε ξεκάθαρα οι Σουμεριακές Δέλτοι, η παγκόσμια μυθολογία αλλά και η παγκόσμια αρχαιολογία, ανθρωπολογία και ιστορία. Η μία πηγή συμπληρώνει την άλλη. Κι έτσι διορθώνονται πολλά λάθη και διαστρεβλώσεις που υπάρχουν στην υποκειμενική οπτική κάθε λαού. Ελάχιστοι Έλληνες γνωρίζουν επί παραδείγματι ότι το Άργος ήταν αιγυπτιακή αποικία όπου γεννήθηκε ο Περσέας κι απ' τη γενιά του ονομάστηκαν και οι Πέρσες στην Ανατολή. Γι' αυτό κι όταν οι Πέρσες μπήκαν στην Ελλάδα δεν πείραξαν το Άργος ούτε και το Άργος μετείχε στους Περσικούς.

Φυλές και Υποφυλές – Απόγονοι «θεών»

Οι Πελαγοί κράταγαν το πέλαγος που χώριζε τότε την Ατλαντίδα και την Αιγηίδα. Αυτή η υποφυλή δέχτηκε πολλές διαφορετικές επιρροές ζυμώνοντας το υπόβαθρο για την ανάπτυξη της Ολύμπιας Απολλώνιας ή Ελληνικής αισθητικής που θα γεννήσει τον γνωστό ελληνικό πολιτισμό. Στην πραγματικότητα ο Αιγιακός πολιτισμός των Δραβίδων πρωτοελλήνων όπως ονομάστηκαν αργότερα (όσοι δεν μετανάστευσαν και εγκαταστάθηκαν προ κατακλυσμού στην Αίγυπτο, Μεσοποταμία, Μ. Ασία, Ινδία). Οι Αιγαίοι Δραβίδες αποτελούν έναν από τους κλάδους των αρχανθρώπων που αναπτύχθηκαν στον ελλαδικό χώρο και πρωταρχικά στην Μακεδονία όπως καταμαρτυρούν ευρήματα 11 εκ. ετών. Ο έναρθρος λόγος, η ολοκληρωμένη

ομιλία, η γλώσσα, η επίγνωση της ατομικής ύπαρξης, των θεσμών της αρμονικής συμβίωσης με την φύση και την κοινωνία ξεκίνησε στην Αιγίδα που αναδύθηκε 180 εκ. χρόνια πριν.

Ο Νιμπιρού και οι Αννουνάκι

Οι Σουμεριακές Δέλτοι αποκαλύπτουν ότι όντα από τον Σείριο αποίκησαν τη Γη, πριν 500.000 χρόνια και επενέβησαν γενετικά δημιουργώντας τον homo sapiens στην Αφρική, με σκοπό να του φορτώσουν την χειρωνακτική εργασία στα ορυχεία τους. Οι ίδιοι του μετέφεραν την γνώση και στοιχεία υποδομής πολιτισμού, έθιμα και θρησκείες. Έτσι όλες οι θρησκείες που μιλούν για ένα θεό που από Αγάπη έφτιαξε τον Άνθρωπο, ισοπεδώνονται. Είμαστε αποτέλεσμα γενετικών πειραμάτων εξωγήινων που μας δημιούργησαν και μας εκπαίδευσαν για να τους υπηρετούμε.

Οι Αννουνάκι είχαν πραγματοποιήσει γενετική μηχανική και κατασκευάσει μια υπερφυλή ερπετοειδών που ονομάζουν Ντουκάτζ. Μοιάζουν με «Άλιεν», είναι Ερπετοειδή. Οι Ντουκάτζ χρησιμοποιήθηκαν για να ελέγχουν τον πληθυσμό του Νιμπίρου και των άλλων κατακτημένων πλανητών. Ονόμαζαν τον πλανήτη τους «Ζάος» και κατακτήθηκαν από μια υπερφυλή σαυροειδών και κυβερνήθηκε από μια αριστοκρατία. Ο πολιτισμός τους ήταν πολύ πιο προηγμένος από τους περισσότερους πολιτισμούς της εποχής εκείνης. Πρόκειται για έναν ευφυή και κατακτητικό λαό. Ήταν αδίστακτοι, αιμοσταγείς, ζηλότυποι και κυριαρχικοί. Ήταν συχνά σαρκοβόροι και κανίβαλοι. Απαιτούσαν ανθρώπινες θυσίες αυτών που κατακτούσαν και από εκείνους που έκαναν σκλάβους. Δίνουν έμφαση στην πλύση εγκεφάλου. Επίσης έχουν τελειοποιήσει τον οικονομικό έλεγχο και το σύστημα τοκογλυφίας. Υπάρχει μια αυστηρή ακλόνητη ταξική δομή ανάμεσα στους Ντουκάτζ. Τα ερπετοειδή ή Ντουκάτζ εστάλησαν από τους «αφέντες» τους, Ερπετοειδής Αννουνάκι, να πολεμήσουν σε πολέμους με άλλες φυλές εξωγήινων και τους χρησιμοποίησαν ως κατασκόπους, φρουρούς και αστυνόμους. Υπάρχουν πολλές ομάδες ανάμεσά τους. Πολλοί από αυτούς κατέχουν πολιτικές, νομικές, ιατρικές (κυρίως σε τράπεζες αίματος) στρατιωτικές και εμπορικές θέσεις, ενώ ασκούν επίσης επιρροή στον αγροτικό τομέα αλλά και στον τομέα της διασκέδασης και της εμπορίας λευκής σαρκός.

Βιβλικές αναφορές

Γένεση 6:4. Κατ' εκείνας τας ημέρας ήσαν οι **γίγαντες** επί της Γης, και έτι, ύστεραν αφού οι υιοί του Θεού εισήλθαν εις τα θυγατέρας των ανθρώπων, και αύται ετεκνοποίησαν εις αυτούς. Εκείνοι ήσαν οι δυνατοί, οι έκπαλοι άνδρες ονομαστοί.

Αριθμοί 13:33. Και είδαμεν εκεί τους **γίγαντας, τους υιούς Ανάκ**, ταυ εκ των γιγάντων και εβλέπομεν εαυτούς ως ακρίδας, και τοιούτους έβλεπον ημάς αυτοί.

Δευτερονόμιον 2:11. Οίτινες και αυτοί ελογίζοντο γίγαντες, ως οι Ανακείμ, αλλ' οι Μωαβίται ονομάζουσιν αυτούς Εμμαίους.

Δευτερονόμιον 2: 20-21. Αύτη ομοίως ελογίζετο γη των γιγάντων, γίγαντες κατώκουν εκεί πρότερον. Οι δε Αμμωνίται ονομάζουσιν αυτούς Ζαμζουμμείμ. Λαός μέγας, και πολυάριθμος, και υψηλός το ανάστημα, καθώς οι Ανακείμ, αλλ' ο Κύριας εξωλόθρευσεν αυτούς απ' έμπροσθεν αυτών, και αυτοί εκληρονόμησαν αυτούς, και κατώκησαν αντ' αυτών.

Δευτερονόμιον 9:2. Λαόν μέγα και υψηλόν το ανάστημα, υιούς των Ανακείμ, τους οποίους γνωρίζεις, και ήκουσας. Τις δύναται να σταθή έμπροσθεν των υιών του Ανάκ;

Οι πολλαπλές αναφορές στους Γίγαντες, τους ερπετοειδείς Αννουνάκι «θεούς» από τον ουρανό, γίνονται με πολλά διαφορετικά ονόματα, όπως το Γιοι του Ανάκ, Ανακείμ, Ανακίτες, Νεφιλίμ, Άρπα ή Ρεφαΐτες.

Στους Ψαλμούς 89:6, αναφέρεται μια αρκετά παράξενη ερώτηση: «Διότι τις εν τω ουρανώ δύναται να εξισωθεί με τον Κύριαν. Τις μεταξύ των **υιών των δυνατών** δύναται να ομοιωθεί με τον Κύριον;». Ο Νωών νοείτο...

Απόγονοι των Νεφελίμ-Αννουνάκι

Εκείνο που ξέρουμε σήμερα, και έχει αποδειχθεί πέρα από κάθε αμφιβολία, είναι ότι δεν υπάρχει ένας «χαμένος κρίκος», με τον τρόπο που ο Δαρβίνος τον εννοούσε. Ο Κρο-Μανιόν Χόμο Σάπιενς δεν προέρχεται από τους Νεότερνταλς, αυτοί ήταν εντελώς διαφορετικές φυλές με εντελώς διαφορετικές δομές DNA.

Φαίνεται ότι προερχόμαστε από Άφρο-Ασιατικούς τύπους Κρο-Μανιόν, οι οποίοι όμως από τι είδος προγόνου εξελίχθηκαν; Οι αναφορές των Σουμεριών και του Βιβλικού Ενώχ στους Νεφιλίμ, οι οποίοι «γέννησαν» μια εντελώς νέα φυλή γύρω στο 35.000 π.Χ., φαίνεται να είναι η μόνη εξήγηση του γρίφου!!! Σύμφωνα με τον Σίτσειν αυτό έγινε άλλη μία φορά γύρω στις 300.000 χρόνια π.Χ. Μήπως αυτός ήταν ο πρώτος πρόγονος Homo Sapiens, ο πρώτος «Πρωτόγονος Εργάτης-Σκλάβος» από τον Ένκι και τη Νινχουρσάγκ, που δημιουργήθηκε μέσα από γενετική διασταύρωση του θηλυκού Homo Erectus;

Εκείνο που επίσης ξέρουμε είναι ότι αν οι Νεφιλίμ δημιούργησαν ένα νέο είδος με διασταύρωσή τους με τις «κόρες των ανθρώπων», τότε αυτές οι κόρες δεν μπορεί να ήταν της φυλής Νεότερνταλ γιατί, όπως επιβεβαιώνεται από τον Dr. Svante Paabo, το μιτοχονδριακό DNA είναι μια κληρονομιά από τα θηλυκά όντα μιας φυλής που περνά στην εξέλιξη από τις μητέρες.

Κατά την «Ε.Β.», το γένος των ανθρώπων κατάγεται από κάποιους κοινούς προγόνους –τους «πρωτόπλαστους». Αυτοί εμφανίστηκαν σε κάποιο συγκεκριμένο τόπο («Εδέμ») και από εκεί, οι απόγονοί τους απλώθηκαν σ' όλη την γη, διαφοροποιούμενοι αναλόγως των συνθηκών, με αποτέλεσμα την διαμόρφωση των διαφόρων φυλών. Αυτό, επιβλήθηκε στην επιστήμη ως θεωρία της μονογενέσεως. Κατ' αυτήν, το ανθρώπινο είδος προέρχεται από μία κοινή για όλους κοιτίδα όπου έζησε ο ένας και μοναδικός αρχικός τύπος ανθρώπου. Η μονογένεση, συνεπάγεται την παραδοχή μιας μοναδικής φιλογενετικής σειράς –τον Μονοφυλετισμό.

- α) Δεν βλέπω γιατί η ανθρωπογονία θα πρέπει να συντελέσθηκε σε ένα και μόνο σημείο της υδρόγειου.
- β) Δεν αντιλαμβάνομαι γιατί και πώς, από το υποθετικό αυτό αφετηριακό σημείο, οι άνθρωποι απλώθηκαν σ' όλο τον πλανήτη.
- γ) Δεν αντιλαμβάνομαι πώς οι ίδιοι άνθρωποι γίνονται λευκοί, μαύροι, κίτρινοι, ερυθρόδερμοι. Γιατί στην Άπω Ανατολή να κιτρινίσουν, στην Αμερική να κοκκινίσουν, και στο Παμίρ η όπου αλλού να ασπρίσουν;

Δέχομαι ως ορθότερη την θεωρία της Πολυγενέσεως. Κατ' αυτήν, ανθρωπογένεση σημειώθηκε σε διαφορετικές περιοχές της γης και σε διαφορετικούς χρόνους. Οι κοιτίδες του ανθρώπου πρέπει να είναι τουλάχιστον όσες και οι βασικές φυλές, πιθανώς περισσότερες. Υπήρξαν λοιπόν διάφοροι αρχικοί τύποι ανθρώπων, από τους οποίους προήλθαν οι διάφορες φυλές. Άρα δεν έχουμε μονο- αλλά πολύ-φυλογενετισμό= διάφορες φυλογενετικές σειρές.

Μάλιστα ο κ. Μπαμπινιώτης, διδάσκοντας (στις 23 Μαΐου) την σημαντική προέλευση του Ελληνικού Αλφαβήτου, δέχτηκε κάποια ερώτηση από έναν φοιτητή, ο οποίος προσπαθούσε να υποστηρίξει την Ελληνική προέλευση του αλφαβήτου μας. Ο κ. Μπαμπινιώτης, θέλοντας να κερδίσει τις εντυπώσεις, είπε ότι δεν υπάρχει κανείς σοβαρός επιστήμονας που να υποστηρίζει την Ελληνική προέλευση του αλφαβήτου μας.

- (α) «Είναι μύθος το ότι οι Φοίνικες επινόησαν το αλφάβητο» - Θεόδωρος Μπριτ, Γερμανός καθηγητής Κλασικής Φιλολογίας στο Ο Μ. Αλέξανδρος και ο παγκόσμιος Ελληνισμός.
- (β) «Η γραφή της Κρήτης είναι η μήτηρ της φοινικικής» - Άρθουρ Έβανς, Άγγλος καθηγητής Γλωσσολογίας, Scripta Minoa, 1909.
- (γ) «Η φοινικική γραφή είναι κρητικής καταγωγής» - Βλαντιμίρ Γκεοργκίεφ, Βούλγαρος γλωσσολόγος – ακαδημαϊκός, στο βιβλίο του Άρη Πουλιανού, Η καταγωγή των Κρητών.

(δ) «Δεν είναι οι Έλληνες που παρέλαβαν το αλφάβητο από τους Φοίνικες, αλλά οι Φοίνικες από τους Έλληνες» - Ρενέ Ντυσώ

Ο Π. Γεωργούντζος, Πρόεδρος της εταιρίας των Ελλήνων Φιλολόγων και Επίτιμος Πρόεδρος του Ανωτάτου Εκπαιδευτικού Συμβουλίου του Κράτους, στο άρθρο του στο περ. ΠΛΑΤΩΝ, τόμ.45, 1993 και στο περ. ΔΑΥΛΟΣ (τ. 142, Οκτ. 1993 αναφέρει: «Τον εν χρήσει εις τον Δυτικόν κόσμον αλφάβητον είναι επινόησις Ελληνική. Γραφή νέου τύπου, βασισμένου εις νέον τρόπον σκέψεως...».

Πέρα από την ανοησία και το ψεύδος περί Ινδοευρωπαϊκής καταγωγής των Ελλήνων, αλλά και περί Ινδοευρωπαϊκής Ομογλωσσίας, τα οποία αποδείξαμε ως πλήρως αναληθή και αντιεπιστημονικά, έχουμε και το άλλο μέγα ψεύδος, το οποίο διδασκόταν, αλλά και συνεχίζει να διδάσκεται στα σχολεία και στα παιδιά μας. Υποστηρίζουν ότι οι Έλληνες έλαβαν το αλφάβητο από τους Φοίνικες, έναν λαό, ο οποίος εξαφανίστηκε από προσώπου γης και της ιστορίας, χωρίς να αφήσει το παραμικρό μνημείο ή γραπτό κείμενο, τα οποία να μαρτυρούν την ύπαρξή του. Αυτές όμως είναι σκέψεις οι οποίες μόνον εντός διεστραμμένων και αντιεπιστημονικών εγκεφάλων μπορούν να γίνουν. Διότι τι το χρειαζόνταν τότε το αλφάβητο αφού δεν το χρησιμοποιήσαν;

Ο ισχυρισμός αυτός προέρχεται από την παρερμηνεία του Ηρόδοτου: «Ο Ηρόδοτος λοιπόν διασώζει στο χωρίο αυτό την προφορική παράδοση περί της φοινικικής προελεύσεως του Ελληνικού αλφαβήτου...». Ενώ το αληθές είναι ότι αφενός αποκρύπτεται ότι ο Ηρόδοτος ούτε διασώζει κάποια παράδοση, ούτε διαπιστώνει, αλλά εκφέρει μια προσωπική γνώμη. Το λέει μάλιστα καθαρά «ως εμοί δοκέειν» δηλαδή καθώς μου φαίνεται. Στο Ε58 της *Ιστορίας* ο Ηρόδοτος αναφέρει: «Οι δε Φοίνικες αυτοί, που μαζί με τον Κάδμο αφίχθησαν, εκ των οποίων και οι Γεφυραίοι, και σε πολλά άλλα μέρη κατοικήσαντες την χώραν αυτήν εισήγαγαν και τέχνες στους Έλληνες και μάλιστα και γραφή, η οποία δεν ήταν γνωστή πριν στους Έλληνες, καθώς εγώ νομίζω, πρώτα αυτήν την γραφή την οποίαν και όλοι οι Φοίνικες μεταχειρίζονται. Μετά όμως με την πάροδο του χρόνου παρερχομένου (οι φοίνικες) μετέβαλλαν μαζί με τη γλώσσα και το είδος αυτό της γραφής.

Γνωρίζουμε, ότι η Φοινίκη ήταν αποικία των Ελλήνων και η οποία εποίκηθηκε από τους Κρήτες περί το 1400-1500 π.Χ.

Οι άποικοι αυτοί μετέδωσαν στους γηγενείς κατοίκους και το Κρητικό αλφάβητο, το οποίο και χρησιμοποιήσαν. Κατά τον Έβανς, η γραμμική γραφή των Ελλήνων της 2ας χιλιετίας μεταδόθηκε από τους Κρήτες αποίκους, οι οποίοι είναι γνωστοί με το όνομα Φιλισταίοι, εις την ευρύτερη περιοχή της Παλαιστίνης. Από πολλούς επιστήμονες, αυτός θεωρείται ο 2ος αποικισμός της Φοινίκης, ενώ ο πρώτος ανάγεται στον Βασιλέα της Κρήτης Μίνωα τον Α' περί το 3200-3300 π.Χ., και ο οποίος κατά τον Διόδωρο τον Σικελιώτη: **«βασιλεύων της Κρήτης και μεγάλας δυνάμεις έχων, πεζάς και ναυτικές, εθαλασσοκράτει και πολλάς αποικίας εξαπέστειλεν εκ Κρήτης, ουκ ολίγην δε και της Ασίας την παραθαλαττιαν κατέσχευε»**. Δηλαδή, ο Μίνωας ο Α' περί το 3200 π.Χ. ήταν μέγας θαλασσοκράτωρας, και εκτός των άλλων αποικιών είχε κυριεύσει και τα παράλια της Ασίας, και βεβαίως και την Φοινίκη. Ας αγνοήσουμε όμως αυτή την σπουδαία ιστορική μαρτυρία και ας θεωρήσουμε ότι η περί το 1500 π.Χ. εποίκιση της Φοινίκης από τους Κρήτες ήταν η πρώτη.

Με το πέρασμα όμως των χρόνων, οι Κρήτες έποικοι επιβλήθηκαν των γηγενών Σημιτών και τους κυριεύσαν, έγιναν δε γνωστοί κατά τον Έβανς με το όνομα Φιλισταίοι. Βασιλεύς της Φοινίκης αναδείχθηκε ο Αγήνωρ (και γιος του είναι ο Κάδμος). Επιστρέφοντας δε ο Κάδμος από την Φοινίκη έφερε μαζί του και ντόπιους κατοίκους της Φοινίκης, Σημιτικής καταγωγής, τους οποίους ονόμαζαν ΓΕΦΥΡΑΙΟΥΣ. Ο Ηρόδοτος μάλιστα κάνει σαφή διαχωρισμό μεταξύ ΦΟΙΝΙΚΩΝ (δηλ. Ελληνικής καταγωγής) και ΓΕΦΥΡΑΙΩΝ (δηλ. Σημιτών). Αυτοί λοιπόν οι Γεφυραίοι, εξεδιώχθηκαν από τους Βοιωτούς, και οι οποίοι πήγαν στην Αθήνα, όπου έγιναν δεκτοί υπό όρους. (Ηρόδοτος, *Ιστορία*, Ε, 57). Από πού όμως προκύπτει η ονομασία των Γεφυραίων και τι πιθανότατα σημαίνει;

«**Γέφυρα** = 1) χώμα, πρόσχωμα ίνα εμποδίζη την εκχείλησιν ποταμού τινος, 2) το μεταξύ δύο πολεμίων τάξεων, δι' ου διεχωρίζοντο οι στρατοί, ως δια τινός γεφύρας, μέχρι ενάρξεως της μάχης.

Γεφυραίς = Δήμος της Αττικής επί της προς Ελευσίνα Ιεράς Οδοῦ, όπου οι μύσται διέβαινον την υπέρ τον Κηφισσόν ποταμόν γέφυραν, σκοπτώμενοι υπό των γεφυραίων.

Γεφυρίζω = 'Εν Ελευσίνοι επί της γεφύρας τοις μυστηρίοις καθεζόμενοι έσκωπτον τους παριόντας».

Βλέπουμε ότι το λεξικό *Σούδα* αναφέρεται στο όνομα Φοίνιξ και το τοποθετεί σε πανάρχαιους χρόνους, τόσο παλιούς, ώστε στην Αίγυπτο δεν ζούσαν ακόμη άνθρωποι, «**έρχεται εις Αίγυπτον όθεν ουκ ίσασι άνθρωποι**».

Ο Αγήνωρ μετανάστευσε στην Παλαιστίνη κατά το 1520 π.Χ. και προ της μαζικής μετανάστευσης των Κρητών, η οποία έγινε περί το 1450 π.Χ. Η έξοδος των Εβραίων από την Αίγυπτο τοποθετείται μεταξύ του 1450 και 1400 π.Χ.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι Κρήτες έποικοι είχαν εποικήσει ήδη την ευρύτερη περιοχή της Παλαιστίνης, περίπου 100 ολόκληρα χρόνια πριν οι Εβραίοι εκδιωχθούν από την Αίγυπτο.

Η Φοινίκη λοιπόν ήταν μία Ελληνική αποικία, αλλά ταυτοχρόνως και ανεξάρτητο κράτος, με δικό του Βασιλέα τον Αγήνορα, και με κυρίαρχο στοιχείο το Ελληνικό.

Όταν λοιπόν ο Κάδμος παλιννόστησε στην Εύβοια με τους λοιπούς Έλληνες, αυτός και οι υπόλοιποι Έλληνες ονομάσθηκαν Φοίνικες, όπως ήταν λογικό, χαρακτηρίζοντας έτσι τους Έλληνες από την Φοινίκη, ενώ τους Σημίτες από την Φοινίκη τους απεκάλεσαν, όπως είδαμε νωρίτερα Γεφυραίους.

Με το πέραςμα όμως των χρόνων, η αποικία της Φοινίκης εξέλεσε και οι Έλληνες Φοίνικες, μετανάστευσαν σε άλλα μέρη, και οι λιγοστοί που απέμειναν αφομοιώθηκαν από τους τοπικούς λαούς, ώστε σταδιακά η Φοινίκη να γίνει Σημιτική. Αυτό λοιπόν το γεγονός, ότι η Φοινίκη μεταγενέστερα έγινε Σημιτική, απετέλεσε και την βάση της απατηλής αυτής θεωρίας, αλλά και της παραποίησης των ιστορικών μαρτυριών του Ηροδότου.

Σωστά λοιπόν ο Ηρόδοτος αποκάλεσε τα γράμματα «Φοινικήια», καθότι οι Έλληνες ή Φοίνικες ή Φιλισταίοι ή Κρήτες ή Καφθορείμ, επανέφεραν στην Ελλάδα τα γράμματα.

Είναι αδιανόητο, ένας πολιτισμός υψηλού επιπέδου να διαθέτει ένα φτωχό σύστημα γραφής και αντιστρόφως, ένας πολιτισμός χαμηλού επιπέδου να διαθέτει ένα εξελιγμένο σύστημα γραφής.

Όπως γνωρίζουμε, οι Σημίτες έγραφαν μόνο από τα δεξιά προς τα αριστερά.

Αντιθέτως προς τους Σημίτες, οι Έλληνες, μέχρι να καταλήξουν στον τελικό τρόπο γραφής, δοκίμασαν διάφορους τρόπους. Έτσι έγραφαν και εκ δεξιών προς τα αριστερά, και εξ αριστερών προς τα δεξιά, αλλά έγραφαν και βουστροφηδόν, όπως κινείται ο βους κατά το όργωμα, δηλαδή από τα δεξιά προς τα αριστερά και εν συνεχεία από τα αριστερά προς τα δεξιά. Με αυτόν τον τρόπο έχουν γραφεί «οι νόμοι του Σόλωνος», από όσα μας παραδίδει ο Αρποκρατίων, δηλαδή βουστροφηδόν.

Η τελική μορφή γραφής δηλ. από τα αριστερά προς τα δεξιά, την οποία υιοθέτησαν οι Έλληνες, καθιερώθηκε τον 6ο π.Χ. αιώνα. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, «γράμματα γράφουσι Έλληνες μεν από των αριστερών επί τα δεξιά φέροντες την χείρα, Αιγύπτιοι δε από των δεξιών επί τα αριστερά» (*Ιστορία Β,36*).

Η ανακάλυψη της γραμμικής γραφής Α και Β, η αποκρυπτογράφηση της ΓΓΒ υπό των Βέντρις και Τσάντγουικ το 1952 δικαίωσαν το Αρτούρο Έβανς, ο οποίος άνευ δισταγμού είχε διακηρύξει ότι τα συμβολογράμματα της *ΓΓΒ* είναι μόνο Ελληνικά. Η σημαντικότερη όμως παρατήρηση του Έβανς ήταν ότι η γραφή μεταδόθηκε από τους Κρήτες άποικους περί το 1.400 π.Χ., οι οποίοι εποίκησαν τις ακτές της Παλαιστίνης και είναι γνωστοί με το όνομα Φιλισταίοι.

Κατά το λεξικό *E. Στεφάνου και Φ. Πασσόβ*, στην λέξη Κάδμος γράφει: **«αργότερον ο Κάδμος, υιός του Βασιλέως της Φοινίκης Αγήνορος και αδελφός της Ευρώπης, κτίστη των Θηβών, εισήγαγε την αλφάβητον, συγκεκριμένην το πρώτον εκ 16 γραμμάτων, όθεν και Καδμήια ή Φοινικήια εκλήθησαν».**

Πλήθος ξένων ειδικών καθηγητών υποστηρίζουν: α) ότι οι Σημίτες φοίνικες δεν ανακάλυψαν κανένα αλφάβητο, αλλά αντιγράψανε άλλους, β) ότι ο Κάδμος και οι Φοίνικες δεν ήταν Σημίτες αλλά Έλληνες και γ) ότι οι Έλληνες που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη (Φιλισταίοι) μετέδωσαν τον πολιτισμό και τα γράμματα στους εγχώριους Σημίτες, τους οποίους υποτάξανε. Πριν από χρόνια, διάφοροι Έλληνες καθηγητές δίδασκαν τη σημιτο-φοινικική καταγωγή του αλφαβήτου μας, μεταξύ αυτών και οι Μ. Σετάτος, Νικ. Ανδριώτης, Αντ. Σιγάλας. Με τον καιρό, μπροστά στα ακλόνητα στοιχεία αναγκάστηκαν να μειώσουν τον φοινικισμό τους και άρχισαν να υιοθετούν κι εκείνοι την «Αγίαν υπόθεση».

Η προβολή υποθετικών, ατεκμηρίωτων, αντι-επιστημονικών «ινδοευρωπαϊκό-σανσκριτικών» θεωριών, συνοδεύεται και ολοκληρώνεται από την μονόπλευρη και απολυταρχικά διατυπωμένη «άποψη» περί της καταγωγής του Ελληνικού αλφαβήτου από τα «φοινικικά γράμματα», το φοινικικό «αλφάβητο» (στην πραγματικότητα συλλαβάριο) δηλαδή «*φοινηκήιον ψέμμα*».

Εκείνοι δηλαδή που άλλαξαν τη γλώσσα και τη γραφή τους, εγκαταλείποντας την παλιά ήταν οι Φοίνικες και όχι οι Έλληνες. Ποια γλώσσα επομένως μιλούσαν έπειτα οι Φοίνικες στην Ελλάδα; Αλβανικά μήπως; Όχι βέβαια. Άρχισαν λοιπόν να μιλούν ελληνικά και αλλάζοντας τη γραφή τους, με τι γράμματα άρχισαν να γράφουν; Σαφώς με ελληνικά. Τίθεται όμως τώρα το ερώτημα. Αφού κύριοι εβραϊστές, οι Έλληνες δεν είχαν γραφή και ήταν τόσο καθυστερημένοι, πώς άλλαξαν οι Φοίνικες τη γραφή τους; Σε τι γλώσσα έγραφαν; Είναι μάλιστα σαφές ότι στην παράγραφο 58 του Ηροδότου, το υποκείμενο (που ενεργεί) είναι διαρκώς οι Φοίνικες. «Οι Φοίνικες ήρθαν» «Οι Φοίνικες εισήγαγον» τέχνες «Οι Φοίνικες έφεραν» γράμματα, «Οι Φοίνικες άλλαξαν» γλώσσα «Οι Φοίνικες άλλαξαν» γραφή, και όπως είναι ιστορικά αυτονόητο άρχισαν να γράφουν και να μιλούν όπως οι ντόπιοι δηλαδή όπως εμείς οι Έλληνες.

Πρώτον: Πώς ένας λαός με τόσο μυαλό όπως οι Φοίνικες που έχουν ήδη εφεύρει το αλφάβητο να μην έχουν κατορθώσει να επιβιώσουν και να έχουν εξαλειφθεί. Δε μας απαντούν όμως οι εβραϊστές. Δεύτερον: Για το πώς βρέθηκαν χαρακτήρες του ελληνικού αλφαβήτου, σε πρώιμη μορφή, στις επιγραφές στο Δισπηλιό, στα Γιούρα της Αλοννήσου και σε άλλα μέρη στην Ελλάδα και μάλιστα χιλιάδες χρόνια πριν εμφανισθούν οι επονομαζόμενοι «Φοίνικες». Τρίτον: Τι γίνεται με το Χαλκιδικό αλφάβητο που επεκράτησε στη «Μεγάλη Ελλάδα» και το δώσαμε στους Λατίνους; Τι γίνεται με τα σύμφωνα C, L, R που είναι ελληνικής προέλευσης; Βέβαια σιωπούν, διότι δεν έχουν εφεύρει ψεύδη για όλες της περιστάσεις. Η αλήθεια είναι μία. Τα λεγόμενα «Ελληνικό και Λατινικό» αλφάβητο είναι και αυτά ακόμα μια προσφορά του φωτός των σοφών της Ελλάδος στη ανθρωπότητα.

Η *Νέα Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια* Χ. Πάτση αναφέρει ότι οι Φοίνικες έλαβαν την ονομασία αυτή από τον Φοίνικα, τον αδελφό του Κάδμου. Οι ίδιοι αποκαλούνταν Χαναανίται.

Οι Έλληνες ήσαν εκείνοι που τους έδωσαν αυτό το όνομα

...οι αποικίες που ίδρυσαν οι Φοίνικες σπάνια είχαν μακρά επιβίωση, δεν κατόρθωσαν δηλαδή να δημιουργήσουν μόνιμο κράτος... ίδρυσαν στην Μεσόγειο πόλεις-εμπορεία, χωρίς να ενδιαφέρονται και πολύ για το εσωτερικό της χώρας στην οποία είχαν αποβιβασθεί ή για τον εκπολιτισμό των κατοίκων της περιοχής, πράγμα που χαρακτήριζε τον αρχαίο ελληνικό αποικισμό...**Τα γραπτά κείμενα των Φοινίκων είναι ελάχιστα. Η γραφική ύλη τους ήταν φθαρτή-πάπυρος».**

Άρα: με το περίφημο «αλφάβητό» τους, στην πραγματικότητα «συλλαβάριο» άνευ φωνη-

έντων, δεν χάραξαν ξύλινες ή πήλινες πινακίδες, ούτε βότσαλα, ούτε μάρμαρα... Υλικό της γραφής τους, μόνο ο μεταγενέστερος πάπυρος.

Παραμένει αδιευκρίνιστο το τι ακριβώς έγραψαν οι περίφημοι αυτοί «Φοίνικες». Ίσως λογαριασμούς. Ένα είναι βέβαιο: δεν «συνέγραψαν» τίποτε. Διότι το «φιλομαθές» ανήκει στους Έλληνες, ενώ «το φιλοχρήματον, περί τους Φοίνικες...».

Οι απόψεις αυτές του Έβανς και οι οποίες εγράφοντο περί το 1930, έτυχαν αποδοχής της παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας. Ο Έβανς απέδειξε με ευρήματα και όχι με γενικόλογες θεωρίες, ότι οι Χαναναίοι (οι εντόπιοι κάτοικοι), παρέλαβαν από τους Έλληνες (Φοίνικες/Φιλισταίους) την γραφή σε χρόνους πολύ παλαιότερους απ' αυτούς, τους οποίους οι υποστηρικτές των Σημιτοφοινίκων ισχυρίζονταν, και ότι μετέδωσαν την γραφή στους Έλληνες.

Πέραν όμως απ' αυτά, έχουμε και την αποκρυπτογράφιση του Κυπριακού συλλαβικού συστήματος, έχουμε τα ιερογλυφικά του Δίσκου της Φαιστού, την Πινακίδα του Δισπηλιού της Καστοριάς, η οποία ευρέθη από τον καθηγητή Γ. Χουρμουζιάδη, τον Αύγουστο 1993 και η οποία τοποθετείται με ακρίβεια το 5250 π.Χ.

Έχουμε την Κροκάλη της Καυκασίας, Μυκηναϊκή επιγραφή η οποία ευρέθη από τους Π. Αραπογιάννη, Γ. Ράμπαχ, και Λ. Γκοντάρτ τον Απρίλιο του 1994 και η οποία χρονολογείται και αυτή το 5250 π.Χ. Έχουμε το όστρακο το οποίο ευρέθη στην νησίδα Γιούρα των Σποράδων, από τον αρχαιολόγο Άδαμ. Σαμψών και το οποίο χρονολογείται το 5500 π.Χ., φέρει δε ευδιάκριτα τα γράμματα Α, Υ, Δ (των οποίων βεβαίως δεν γνωρίζουμε την ακριβή προφορά). Οι γραφές αυτές οι οποίες ανακαλύφθηκαν, μαρτυρούν μία πλήρη και ομαλότατη διαδοχή συστημάτων γραφής, δηλαδή *εικονογραφικό, συλλαβογραφικό, φθογγικό*.

Το Ελληνικό αλφάβητο ήταν γνωστό, είχε δηλαδή επινοηθεί, αρκετές χιλιετίες πριν την επίσημη εμφάνισή του, αλλά ήταν γνωστό μόνο στο ιερατείο και χρησιμοποιείτο ως ιερατική γραφή.

Και ενώ οι γραφές αυτές μας οδηγούν στο 5500 π.Χ. ή και 10.000 π.Χ. (Γκλοζέλ), ας δούμε τις αρχαίες μαρτυρίες, οι οποίες διασώζονται μέχρι σήμερα.

Ο Κύριλλος ο Αλεξανδρεύς, αναφερόμενος στον εκπολιτισμό της Αιγύπτου από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο, γράφει: **«και πρόσγε αριθμούς και λογισμούς δια γεωμετρίαν κι' αστρονομίαν και την γραμματικήν παραδούναι»**, δηλαδή ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, ο Μέγας εκπολιτιστής της Αιγύπτου, παρέδωσε στους Αιγύπτιους, τους αριθμούς και τα Μαθηματικά για την Γεωμετρία και Αστρονομία, αλλά τους παρέδωσε επίσης και τα γράμματα.

Βεβαίως πέραν αυτών ο Ερμής ο Τρισμέγιστος έπραξε και πολλά άλλα, όπως μας πληροφορεί ο Κύριλλος ο Αλεξανδρεύς, όπως π.χ. χώρισε την Αίγυπτο σε αγρούς, διάνοιξε διώρυγες, κατασκεύασε φράγματα καθώς και πολλά άλλα έργα. Τα σημαντικότερα όμως ήταν η διδασκαλία της αριθμητικής και της γραφής.

Έχουμε λοιπόν αυτήν την συγκλονιστική μαρτυρία, η οποία τοποθετείται χρονικώς περί το 9000 – 10000 π.Χ. δηλ. επί βασιλείας Κρόνου, δηλαδή την εποχή των Θεών. Και είναι πλέον γνωστό αλλά και πλήρως αποδεκτό από την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα ότι τα λεγόμενα γένη των θεών, όπως ο Ουρανός και Γαία, Κρόνος και Ρέα ή Κυβέλη, Ζeus και Ήρα, ο Ασκληπιός και ο Διόνυσος, αλλά και όλοι οι Ολύμπιοι Θεοί του απώτατου εκείνου παρελθόντος, δεν ήταν Θεοί, αλλά σπουδαίοι εκπολιτιστές των λαών οι οποίοι παρέμειναν χαραγμένοι στην μνήμη των ανθρώπων και με την άροδο του χρόνου θεοποιήθηκαν.

Ο Αλκηδάμας (ρήτωρ που άκμασε κατά το 432 π.Χ.), μας παραδίδει την πληροφορία, **«Γράμματα μεν γε πρώτος Ορφεύς εξήνεγκεν, παρά Μουσών μαθών».**

Είναι ο Θεϊκός Ορφεύς εκείνος, ο οποίος εξέφρασε άριστα την ψυχή της Ιερής Ελλάδας, ίσως περί το 1500 π.Χ., όταν ανασύνταξε την αρχαιότατη (προκατακλυσμαία) ελληνική παράδοση, τους Ιερούς Λόγους, τους Ορφικούς Ύμνους, κ.λπ.

Κατά το λεξικόν Σούδα: **«Κόριννος Ιλιεύς εποποιός των προ Ομήρου, ως τίσιν έδοξε, και πρώτος γράψας την Ιλιάδα, έτι των Τρωικών συνισταμένων, ην δε Παλαμήδους μαθητής και έγραψε τας υπό Παλαμήδου ευρεθείσι δωρικούς γράμμασιν, έγραψε**

δε και τον Δαρδάνου προς Παφλαγόνας πόλεμον, ως εκ τούτου λαβείν και της ποιήσεως πάσαν υπόθεσιν Όμηρον, και εντάξας τοις αυτού βιβλίοις».

Όμως και από τον Όμηρο λαμβάνουμε μαρτυρία περί υπάρξεως αρχαιοτάτης γραφής. Αναφερόμενος στην επιστολή του Προΐτου (Ζ, 169) γράφει, «**γράψας εν πίνακι πυκτώ θυμοφόρα πολλά**».

Οι Εβραίοι αποτελούν μοναδική περίπτωση λαού που προβάλλουν ως γενάρχες, όχι τους ήρωες, ημίθεους, σοφούς, αλλά αδελφοκτόνους (Κάιν), προαγωγούς (Ισαάκ), απατεώνες (Ιακώβ), φονιάδες σφαγείς (Ιησούς του Ναυή), προδότες, αχάριστους-δολοφόνους-μοιχούς-υιοκτόνους (Δαβίδ), έκδοτους (Σολομών), αιμομίκτες (Λωτ), εκδιδόμενες (Ρεβέκκα) πόρνες, απατεώνισσες (Ρίβκα), αιμομίκτριες (θυγατέρες του Λωτ). Από την Ίδια την «Ε.Β.» προκύπτει συνεχώς η ηθική ανωτερότητα των άλλων λαών. Ο Φαραώ και ο Φιλισταίος Αβιμελέρ, οι δύο Αιγύπτιες μαίες που αρνούνται να σκοτώσουν τα παιδιά των Εβραίων, ο αρχιερέυς Μααδιανιτών Ιοθόρ, ο Μελχισεδέκ κ.α. είναι ηθικώς καλύτεροι από Αβραάμ, Ισαάκ, Μωυσή κ.ο.κ.

«Θα τιμωρήσω τους εχθρούς μου... Τα βέλη μου θα ποιούν και θα μεθύσουν από αίμα, η μάχαιρά μου θα χορτάσει κρέας. Θα χορτάσω από αίμα φονευθέντων αιχμαλώτων» (Δευτερονόμιον ΛΒ 41-42).

Και αυτό το όραμα μιας παγκόσμιας κυριαρχίας του Γιαχβέ με εντολοδόχους του τους εκλεκτούς του Εβραίους, το παρουσιάζουν ως προοδευτική ιδέα οικουμενικότητας! Ο Ε. Φρομ λ.χ. διατείνεται ότι την Ε.Β. διαπερνά «η προοδευτική ανθρωπιστική σκέψη». Ένας «οικουμενισμός αντίθετος προς τον εθνικισμό» ένα όραμα «ελευθερίας για όλη την ανθρωπότητα».

Θρησκεία είναι η επιστήμη της διαχείρισης του φόβου και του θανάτου

Ο Γιαχβέ ταυτίζεται επίσης και με τον Κρόνο –πρόγονο του Τυφώνα. **Κατά τον Πλούταρχο (Περί των εκλελοιπότην χρηστηρίων, 421D) οι Σόλυμοι, ιδρυτές των Ιεροσολύμων, «τιμούσαν ιδιαίτερα τον Κρόνο». Ο ίδιος (Περί δεισιδαιμονίας 171 Β) χαρακτηρίζει τους Σημιτοφοίνικες «Κρονίους» και στιγματίζει τους Καρχηδόνιους επειδή προσέφεραν ανθρωποθυσίες στον Κρόνο (στο ίδιο 171 Β-D). Ανθρωποθυσίες προσέφεραν και οι Εβραίοι κατά την εποχή των προφητών, αν και όχι στον Γιαχβέ, αλλά στον Μολώχ. Πάντως ο Γιαχβέ είναι όπως ο Κρόνος, Βασιλεύς και δη «τυραννικός», όχι «πατήρ» όπως είναι ο Θεός κατά τους Έλληνες και κατά τον Χριστό.**

Ορισμένοι ταυτίζουν τον Γιαχβέ με τον Σεθ, τον Θεό του κακού, κατά τους Αιγυπτίους (ο Τυφών των Ελλήνων). Ο Πλούταρχος (Περί Ίσιδος Οσίριδος 263C) γράφει ότι ο Σεθ-Τυφών, ηττημένος από τον Όρο, διέφυγε πάνω σε ένα όνο και αργότερα, απέκτησε δύο υιούς: τον Ιεροσόλυμο και τον Ιουδαίο. Γι αυτό οι Ιουδαίοι τιμούν τον όνο, τον ταυτίζουν με τον Σεθ και κατά τον Απίωνα τον λατρεύουν στα Ιεροσόλυμα. (Ιώσ. Κατ' Απίωνος Β', 80-82) και του απονέμουν τιμές. (Πλουτ. Συμποσιακά, 670 Ε). Οπότε οι λόγοι του Ιησού προς τους Εβραίους. «υμείς εκ πατρός διαβόλου εστέ» επιβεβαιώνουν την κατά Πλούταρχον καταγωγή των από τον θεό του κακού Σεθ, ενώ η είσοδος του στα Ιεροσόλυμα, επί όνου αποκτά το νόημα της νίκης του επί του Σεθ και του Γιαχβέ.

Η ιδέα του ανθρώπου - προσώπου.

Η ιδέα της πρωταρχικής εκρήξεως

Ο Cahill ισχυρίζεται ότι ο Αβραάμ, ακούγοντας την Φωνή που του έθεσε προορισμό, και αφοσιωμένος σ' αυτόν, απέκτησε «ένα ατομικό πεπρωμένο, που ήταν μόνο δικό του έναν προσωπικό προορισμό, όχι κάτι γραμμένο στ' άστρα –κάτι που κανείς πριν απ' αυτόν δεν

είχε φανταστεί ότι ήταν δυνατό». Περιεργη διαβεβαίωση. «Ατομικό πεπρωμένο» που καθορίζεται άνωθεν, με μη ανιχνεύσιμα κριτήρια. «Προσωπικός προορισμός» που αναθέτει ο υπερκόσμιος Γιαχβέ. Ολόκληρος ο Εβραϊκός λαός, δια της «συνθήκης» του με τον Γιαχβέ, χάνει κάθε ατομικό πεπρωμένο και κάθε αυτοπροσδιοριζόμενο προορισμό. Γίνεται ο δούλος που υποτάσσεται στον «Κύριο» του και αλίμονο του όταν παρεκκλίνει –κάθε ανυπακοή του τιμωρείται αμείλικτα με ατομικές η ομαδικές θανατώσεις. Ακόμη και εκείνοι που πιάνουν την κιβωτό για να την εμποδίσουν να πέσει από το κάρο που την μεταφέρει θανατώνονται. Η φυλή Βενιαμίν εξοντώνεται μέχρι ενός εξ αιτίας του σφάλματος κάποιων μελών της. Ο νόμος της **συλλογικής ευθύνης** σε όλο του το μεγαλείο.

Η αλήθεια είναι ότι οι λαοί της αρχαίας και της σύγχρονης Ανατολής κινούνταν και κινούνται ως μάζες, όγκοι σκοτεινοί, χωρίς ατομικότητα. Ένας λόγος που δεν γνωρίζουμε αρκετά ονόματα διακριθέντων Αιγυπτίων, Μεσοποτάμιων, Ινδών είναι ακριβώς αυτός. Η προσωπική προβολή αποθαρρύνονταν, το όποιο σπουδαίο έργο (λ.χ. κατασκευή πυραμίδων, ναών, αγαλμάτων) θεωρείτο συλλογικό, ανήκε στο ιερατείο. Ο Ανατολίτης δεν είχε ούτε έχει ατομικότητα. Είναι μέλος του συνόλου και μόνο.

Μοναδική περίπτωση ανθρώπων που ενεργούν ως άτομα, που είναι πρόσωπα μέχρι υπερβολής, αποτελούν οι Έλληνες. Μόνο με τους Έλληνες ο άνθρωπος πρόβαλε από την αγέλη, διαχωρίστηκε από την μαζική συνείδηση αποκτώντας δική του, προσωπική ευθύνη. Μόνο ο Έλλην επέλεγε το πεπρωμένο του, όπως ο Ηρακλής που προτίμησε την οδό της αρετής από εκείνη της κακίας με δική του ευθύνη. Μόνο ο Έλλην τολμούσε να απορρίπτει ακόμα και τα σημάδια των θεών, δηλώνοντας όπως ο Έκτωρ «εις οίωνος άριστος: αμύνεσθαι περί πάτρης». Μόνο αυτός δεχόταν ότι το μέλλον δεν είναι προκαθορισμένο και διαπλάθεται με την ελεύθερη βούληση και δράση του. Ο Οδυσσέας αντιμάχεται τον «κοσμοσειστή» Ποσειδώνα και κατορθώνει να επιστρέψει στην Ιθάκη. Οι Αχαιοί και οι Τρώες πολεμούν ακόμα και με τους θεούς. Ο Αίας προκαλεί τους θεούς. Μόνο στους Έλληνες υπάρχει το ΕΓΩ. Όλοι οι άλλοι λαοί της εποχής, υπάρχουν αποκλειστικά ως «ΕΜΕΙΣ».

Στην «Ε.Β.» **η έννοια του Προσώπου δεν υφίσταται**. Αντ' αυτής, υπάρχει η έννοια του στενού, ιδιοτελούς ατομικισμού. Ο πιστός του Γιαχβέ λογοδοτεί μόνο σ' αυτόν. Δεν έχει υποχρεώσεις προς τους συνανθρώπους του· μόνο στον Γιαχβέ! Αμείβεται η τιμωρείται αποκλειστικά με κριτήριο την τήρηση των υποχρεώσεών του προς τον Γιαχβέ –ούτε προς τους συμπολίτες, ούτε προς την κοινωνία, ούτε προς την ανθρωπότητα. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Προτεσταντισμός μεταφέρει το κέντρο βάρους στο Άτομο, το οποίο βρίσκεται σε σχέση μόνο με το Θεό.

Μόνο στους Έλληνες «κανένας ελεύθερος πολίτης δεν υποκλίνεται ούτε προσκυνάει μια ζωντανή θεότητα πεσμένος κατά γης» (V.D. Hanson, J. Heath., *Ποιος σκότωσε τον Όμηρο;*).

Μόνο οι Έλληνες προσεύχονταν στους θεούς των όρθιοι (F. Kitto *Οι Έλληνες*).

Οι Εβραίοι ήταν η οικογένεια και οι απόγονοι του Αβραάμ κι έμεναν στην Χαναάν ή Παλαιστίνη. Από την άλλη, οι Ισραηλίτες, ήταν η οικογένεια και οι απόγονοι ενός από των εγγονών του Αβραάμ, του Ιακώβ, του οποίου το όνομα άλλαξε σε Ισραήλ. Μόνο η οικογένεια του Ιακώβ πήγε στην Αίγυπτο. Και ήταν οι απόγονοί τους εκείνοι που τελικά επέστρεψαν με το Μωυσή για να επανενωθούν μετά από αμέτρητες γενεές με τους συγγενείς τους Εβραίους. Η διαφορά ανάμεσα σε αυτές τις δυο γενιές είναι ότι οι Ισραηλίτες είχαν για μεγάλο χρονικό διάστημα ακολουθήσει τους νόμους της θρησκείας της Αιγύπτου και γνώριζαν ελάχιστα πράγματα για τα έθιμα των εξαδέλφων τους στη Χαναάν. Για περισσότερα από 400 χρόνια βρίσκονταν σε ένα περιβάλλον που είχε ένα ολόκληρο πάνθεον από θεούς. Αν και εκείνοι είχαν αναπτύξει την έννοια του ενός θεού μες στην ομάδα τους, εκείνος ο θεός δεν ήταν ο Ιεχωβάς των Χαναάν ή των Εβραίων, αλλά μια απρόσωπη οντότητα που ονόμαζαν ο Κύριος. Και στην Ισραηλίτικη γλώσσα αποκαλείτο Άντον, Άδον, εξού και το Αδωναι. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που τα ονόματα Κύριος και Ιεχωβά, αναφέρονταν πάντοτε ξεχωριστά και για διαφορετικούς λόγους στα πρώιμα κείμενα. Τέθηκαν κάτω από την αιγίδα του ενός θεού

ώστε να ταιριάζουν με τις αναδυόμενες ιουδαϊκές και χριστιανικές θρησκείες.

Το αίμα εξ άλλου παρουσιάζεται ως Νέκταρ, που μόνο ο Αντωνάϊ έχει δικαίωμα να πει. Δεν λείπουν όμως και οι ανθρωποθυσίες από το Ισραήλ. Σε όλες τις σελίδες της Βίβλου, ο Κύριος διατάσσει σφαγές και ολοκαυτώματα.

Άλλοτε, κατόπιν διαταγής του Αντωνάϊ, ο Μωυσής διατάσσει τη σφαγή τριών χιλιάδων Ισραηλιτών και συγχαίρει τα παιδιά του Λεβί που «αφιέρωσαν τα χέρια τους στον Κύριο, σκοτώνοντας τον γιο ή τον αδελφό τους, ώστε να τους δοθεί η ευλογία του Θεού».

Άλλοτε πάλι, ο Ιεφθέ που νίκησε τους Αμμωνίτες, εκπληρώνοντας μια ευχή του, θυσιάζει την κόρη του στον θεό του Ισαάκ και του Ιακώβ.

Οι τελετουργίες και ανθρωποθυσίες ειδικά γερών παιδιών επιτελούνται σε τεράστια κλίμακα. Και σε αυτές λαμβάνουν μέρος μερικοί από τους πιο διάσημους πολιτικούς, επιχειρηματίες, ηθοποιούς και ιδιοκτήτες ΜΜΕ του πλανήτη.

Αυτές οι τελετές ήταν πάντα το θεμέλιο της θρησκείας της Μαύρης Αδελφότητας από την αρχαιότητα. Θα το δούμε και στους Αζτέκους της Αμερικής και στους Ίνκας, στην Κίνα, τη Ρώμη, την Αφρική και στους Σκανδιναβούς. Οι Ιρλανδικοί μύθοι αφηγούνται ότι η Ιρλανδία κατοικήθηκε για πρώτη φορά από μια ομάδα άπληστων θεών τους Φομόρ, που απαιτούσαν τα 2/3 των παιδιών που γεννιόντουσαν κάθε χρόνο. Οι Φοίνικες και οι Καρχηδόνιοι έκαναν ανθρωποθυσίες σε μεγάλη κλίμακα, όπως και οι Χαναναίοι. Όταν οι Καρχηδόνιοι, φοινικικής ρίζας, μάχονταν εναντίον της Ρώμης, 200 οικογένειες ευγενών θυσίασαν τους γιους τους στον Βάαλ, το φοινικικό θεό του ήλιου Μπελ ή Μπηλ ή Βήλο. Η θυσία των πρωτότοκων ζώων και παιδιών ήταν συνηθισμένη και στη παλαιά διαθήκη των εβραίων. Ο Γιαχβέ ξεκαθαρίζει στο βιβλίο των αριθμών ότι όλα τα πρωτότοκα του Ισραήλ είναι δικά μου, άνθρωποι και ζώα ενώ στην έξοδο απαιτεί να του δοθούν όλα τα πρωτότοκα. Οι Σκύθες ενεργούσαν επίσης ανθρωποθυσίες. Η θεά Κάλι των Ινδών στολίζεται με ανθρώπινα κρανία. Το ίδιο και η Ανάθ η θηλυκή αδελφή του Βάαλ.

Στη γιορτή του Μπελτέμ (θεός Μπελ-Βήλος-Μαρντούκ-Άτλας-Γιαχβέ), οι Βρετανοί Δρυίδες εκφυλισμένου τύπου από την διείσδυση των ερπετοειδών, την 1η Μαΐου έκαigan παιδιά στην κοιλιά ενός περίεργου σκιάχτρου από λυγαριά με μορφή ανθρώπου. Αυτή την τελετή την είχαν κληρονομήσει από τους Βαβυλώνιους. Κάθε χρονιά έχουμε εκατομμύρια εξαφανίσεις παιδιών. Κανείς ποτέ δε μαθαίνει τίποτα. Χώρια τα παιδιά που γεννιούνται προσχεδιασμένα για να θυσιαστούν.

Αναφορά στο θέμα κάνει και ο Απίων, του οποίου το έργο δεν σώθηκε, και ό,τι γνωρίζουμε από αυτό περιέχεται στο βιβλίο του ραβίνου Ιώσηπου (*Ιωσήφ*).

Τούτο το έθιμο επαναλαμβανόταν μια φορά το χρόνο σε συγκεκριμένη εποχή. Σύμφωνα μ' αυτό απήγαγαν ένα Έλληνα ξένο, τον έθρεφαν για ένα χρόνο και μετά τον πήγαιναν στο δάσος, όπου τον έσφαζαν, θυσίαζαν το σώμα του με παραδοσιακές τελετές, έτρωγαν τη σάρκα του και έδιναν όρκο μίσους προς τους Έλληνες. Ό,τι απέμενε από το θύμα τους το πετούσαν σε ένα λάκκο. Ο άνθρωπος αυτός είπε ότι του είχαν μείνει ακόμα λίγες μόνο μέρες ζωής και παρακάλεσε τον βασιλιά, επικαλούμενος το σεβασμό προς τους θεούς των Ελλήνων, να καταστείλει την Ιουδαϊκή αυτή συνομωσία κατά των ομοεθνών του και να τον απελευθερώσει από αυτή τη φοβερή καταδίκη».

(Βασιλειών Β' 21, Κριτών, ια', 29-40, Αμώς, ε' 25, Κριτών, ια', 29-40, Αμώς Ε', 25)

Και τον καιρό του Τραϊανού οι Ιουδαίοι της Κυρήνης τους Ρωμαίους και τους Έλληνες δολοφονούσαν και με τις σάρκες τους τρέφονταν και τύλιγαν τα έντερα των πτωμάτων επάνω τους και αλείφονταν με το αίμα τους και με τα δέρματα αυτών ντύνονταν, και πολλούς από κορυφής πριόνιζαν και στα θηρία άλλους έδιναν, και σε μονομαχία άλλους ανάγκαζαν, με αποτέλεσμα να χαθούν ολοκληρωτικά 220.000 Έλληνες. Και στην Αίγυπτο έκαναν πολλά ανάλογα πράγματα, καθώς και στην Κύπρο, όταν αρχηγός των Κυπρίων ήταν κάποιος Αρτεμίων. Δολοφονήθηκαν εκεί 240.000 Έλληνες και γι' αυτόν τον λόγο σε κανέναν Ιουδαίο δεν

επιτρέπεται να επιβιβαστεί σ' αυτήν, αλλά κι αν κάποιος εξαναγκασθεί από τους ανέμους βρεθεί στο νησί, θανατώνεται».

Και πιθανόν η Κρόνια-Τυφωνική καταγωγή να είναι και ο λόγος για την τόσο ψύχραιμη αναφορά της Ιουδαίας μητέρας προς τον βασιλέα του Ισραήλ, όπως ακολουθεί: «Μετά δε ταύτα, ο Βεναδάδ βασιλεύς της Συρίας συνήθροισεν άπαν το στράτευμα αυτού, και ανέβη, και επολιόρκησε την Σαμάρειαν. Έγεινε δε πείνα μεγάλη εν Σαμαρεία και ιδού, επολιόρκουν αυτήν, εωσού κεφαλή όνου επωλήθη δι' ογδοήκοντα αργύρια, και το τέταρτον ενός κάβου κόπρου περιστερών, δια πέντε αργύρια». «Και ενώ διέβαινεν ο βασιλεύς του Ισραήλ επί του τείχους, γυνή τις εβόησε προς αυτόν, λέγουσα, Σώσον, κύριέ μου βασιλεύ. Ο δε είπεν, Εάν ο Κύριος δεν σε σώσει, πόθεν θέλω σε σώσει εγώ; μη εκ του αλωνίου, ή εκ του ληνού; Και είπε προς αυτήν ο βασιλεύς, Τι έχεις; Η δε είπε, Η γυνή αύτη μοι είπε, Δος τον υιόν σου δια να φάγωμεν αυτόν σήμερα, και αύριον θέλομεν φάγει τον υιόν μου, και εβράσαμεν τον υιό μου, και εφάγωμεν αυτόν είπον δε προς αυτήν την ακόλουθον ημέραν, “Δος τον υιόν σου, δια να φάγωμεν αυτόν” η δε έκρυψε τον υιόν αυτής».

Ήταν οι ψευτικοί θεοί που δίδαξαν τη μαγεία του αίματος στους ανθρώπους παρασύροντάς τους στην πιο λασπώδη περιοχή των υποαστρικών πεδίων. Αυτοί οι δαίμονες έγιναν δεσμοφύλακες του ανθρώπου, οι τύραννοί του σε μια κόλαση που δημιούργησαν γι' αυτόν με τη βοήθεια και την συνεργασία του.

Δεν πρέπει να παραλειφθεί και η αναφορά στην, για θεραπευτικούς λόγους, ανθρωποφαγία, όπου ανάλογα με την πάθηση καταβροχθίζεται ο εγκέφαλος, ή το συκώτι του νεκρού, ή πίνεται μόνον το αίμα του, διότι πάντοτε στους νεκρούς αποδιδόταν υπερφυσική ιαματική δύναμη. Γι' αυτόν το λόγο, στα ρωμαϊκά αμφιθέατρα, μετά το τέλος των αγώνων ένα πλήθος αναπήρων και ασθενών από τους θεατές συνωστίζετο στην αρένα, πάνω στα πτώματα των μονομάχων για να πει λίγες γουλιές από το αίμα τους, το οποίο εθεωρείτο ιαματικό.

Πολλοί από τους λαούς της Δυτικής Αφρικής, στο Σουδάν, τη Γουινέα, καθώς και στην Κεντρική Αφρική, ήταν ανθρωποφάγοι τουλάχιστον μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μέχρι τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, μάλιστα, το κρέας των ανθρώπων ήταν εκτεθειμένο στην αγορά και στα κρεοπωλεία μαζί με τα κρέατα των ζώων και του κυνηγίου εν γένει και πωλείτο χωρίς καμιά άλλη διάκριση, πλην της τιμής. Και αυτό διότι οι σάρκες των ανθρώπων θεωρούνταν είδος πολυτελείας και πωλούνταν ακριβότερα.

Ο Ίμβραμος ή Αβράμ, ή Αβραάμ, ή Αμπιράμ ή πάτερ Ομάρ, ήταν Χαλδαίος και ο θεός του ονομαζόταν Τεράχ (το ίδιο όνομα είχε και ο πατέρας του).

Ο Ισαάκ ήταν Αραμαίος και προσφώνούσε τον θεό του Ελωχείμ (θεοί του).

Ο Ιακώβ ήταν σημιτικής καταγωγής και το όνομα του θεού του ήταν Αδονάη (Αδωνις).

Ο Ιωσήφ ήταν Αιγύπτιος και ο θεός του ήταν Ατόν.

Ο Μωυσής ήταν Αιγύπτιος και ο θεός του ήταν αρχικά ο Ατόν, έγινε Ων και τελικά Γιαχβέ. Οποιοδήποτε συσχετισμοί είναι έργο πλαστογράφου γραφίδος ιερού παραχάρακτη» (Ε. Συρέ – Π. Διαθήκη).

Λέγεται και γράφεται στην Ελληνική Γραμματεία ότι ο Διόνυσος με Δραβίδες και Ίωνες αποίκισε την περιοχή της Κίνας Γιουνάν και το ίδιο όνομα έχει μέχρι σήμερα αυτή η φυλή που ξεχωρίζει και στα χαρακτηριστικά του προσώπου και στη μουσική, το χορό και το τραγούδι, τη θρησκεία από τους άλλους κλάδους της Σινικής φυλής.

Η επί πολλές χιλιετίες παρουσία του Λευκού Αυτοκράτορα Θεού που κάτω από διαφορετικά ονόματα θεμελίωσε τον Κινέζικο πολιτισμό, τις τέχνες, τα γράμματα, τις επιστήμες, τη γραφή, την αρχιτεκτονική και κοινωνική οργάνωση ήταν ο Ερμής Θωθ που εκδιώχθηκε από τον αδελφό του Σηθ από την Αίγυπτο.

Ωστόσο οι Ιάπωνες αποτελούν υβρίδια άρειων που αναμειχθηκαν με την κίτρινη. Πριν τους δοθεί η Ιαπωνία να κατοικήσουν ζούσαν οι φυλές Ανόι και Αϊνού, που ήταν ανάμειξη της

κίτρινης και ελληνικής Ιωνικής φυλής. Οι Ιάπωνες, αφού τους αποδεκάτισαν ωθούμενοι από το άρειο μικρόβιο της καθαρότητας του αίματος, υπακούοντας στο DNA τους ξεκίνησαν γενοκτονίες στην Κορέα και την Κίνα. Ο συνδυασμός ευγένειας και σκληρότητας, σεβασμού και βίας μαρτυρεί την αντίφαση και την εσωτερική απόγνωση αυτού του λαού. Δεν είναι τυχαίος ο σταθερά μεγάλος δείκτης αυτοκτονιών, καθώς και η αντίφαση συντηρητισμού που χαρακτηρίζουν τον ίδιο λαό. Έτσι κλήθηκε η Αμερική κάποτε να δώσει ένα σκληρό μάθημα στον αυθάδη εξάδελφο από την χώρα του ανατέλλοντος ηλίου.

Η επιρροή του άρειου από την Αμερική προς τον εξάδελφό του στην Ιαπωνία δομήθηκε ακριβώς βάσει του Ιαπωνικού κώδικα σκέψης και χρησιμοποιεί την προπαγάνδα της απόλυτης περιφρόνησης και σκληρότητας προς τον ηττημένο ώστε όχι απλώς να τον σκοτώσει, αλλά να του πάρει τη δύναμη καταβροχθίζοντας το αστρικό του. Οι Ινδιάνοι αλώθηκαν από τους αποίκους μόνο σε φυσικό επίπεδο, τους σκότωσαν και τους πήραν τη γη, τους τσάκισαν το ηθικό αλλά δεν αλώθηκαν πνευματικά.

Όπως καταμαρτυρούν τα ευρήματα της αρχαιολογίας. Οι Αραουκάνοι της Χιλής, της Αργεντινής, των νησιών Φόκλαντ, περιοχές της Βραζιλίας υποστηρίζουν ότι κατάγονται ή σχετίζονται σαν επιμειξία με Μυκηναϊκά ή Ετεοκρητικά φύλα.

Η υποφυλή των Πελασγών δεν είχαν επίκεντρο τη Μέση Ανατολή όσο το Αιγαίο και την Ν. Ασία. Οι Μινωίτες Κρήτες δημιούργησαν μια υπερατλαντική κοσμοκρατορία. Ένας κλάδος τους ήταν οι «κακοί» Φιλισταίοι της Βίβλου που εξολοθρεύονται έως σήμερα ως Παλαιστίνιοι, ενώ ήδη οι εξάδελφοί τους στο Ιράκ, τη Συρία, το Λίβανο και την Ιορδανία θρηνούν θύματα. Η Γαλιλαία δέχτηκε αργότερα Ιωνικές και Μακεδονικές επιρροές. Λαοί της θάλασσας, όπως οι Κάρες που αποίκισαν αργότερα τις Κυκλάδες εκδιώχθηκαν από διάφορα ελληνικά φύλα. Από τους κλάδους των Ετεοκρητών που προτίμησαν τα βουνά και τους κάμπους, έχουμε τους Πόντιους, Ηπειρώτες, Φρύγες και Παφλαγόνες που θεωρούνται πιο πολεμικά φύλα. Οι Κίκονες είναι γνωστοί από τα χρόνια του Όμηρου και επιτίθενται στον Οδυσσέα στην Θράκη. Στην σημερινή Θράκη φυλούν τον τόπο τους οι Πομάκοι (Ιππομάχοι).

Ο Αντοναί Γιαχβέ Άτλας Μαρντούκ, ο φυλετικός θεός των Εβραίων, πατέρας του Σεθ-Τυφώνα

2.513 π.Χ. Ο Τυφών-Σηθ, τύραννος Κιλικίας, γιος Άτλα, εγγονός Ιαπετού, θα γεννήσει κατά την περιπλάνηση της φυγής του τον Ουδαίο-Ιουδαίο κατά την Ελληνική Γραμματεία. Το Ιερατείο του Άτλα. Τυφών-Σεθ θα αιματοκυλήσει την Αίγυπτο αρχικά και άλλες περιοχές στην συνέχεια.

1.750 π.Χ. Ο Αδιάσειστο στοιχείο είναι η καταγωγή των Ισραηλιτών από τους Υξώς, όπως αναφέρει και ο Μανέθων. Οι Υξώς, βάρβαρο συνονθύλευμα φυλών από την περιοχή της σημερινής Χαλδαίας, εισέβαλαν στην Αίγυπτο περί τα 1.750 π.Χ., όπου προκάλεσαν αιματηρές σφαγές και τρομερά εγκλήματα. Οι Υξώς ήσαν πιστοί του Σεθ και προσπάθησαν να επιβάλλουν την λατρεία του στους Αιγυπτίους, με την προσωνομία Ατόν (Αντοναί). Ευγενείς πρίγκιπες από τις αιγυπτιακές Θήβες με την υποστήριξη του ιερατείου του Άμμωνος (Διός) εξεγέρθηκαν ενάντια στους Υξώς τους οποίους κατάφεραν να εκδιώξουν κατόπιν μεγάλων μαχών. Όσοι από τους Υξώς διέφυγαν, πήγαν στα Σόλυμα της Παλαιστίνης. Όσοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι στάλθηκαν σκλάβοι στα λατομεία ανατολικά του Νείλου. Η νίκη των Θηβαίων αποδόθηκε στον θεό Άμμωνα (Δία). Ενδιαφέρουσα σε αυτό το σημείο είναι η αντιπαραβολή με τον ελληνικό μύθο της μάχης του Διός με τον Τυφώνα και το απίστευτο μένος του Αντοναί-Γιαχβέ κατά των Αιγυπτίων Φαραώ, που έφεραν συνήθως τον τίτλο του Ωρου (Δία), σύμφωνα με τα κείμενα της ΠΔ.

Ο Μαρδούκ θεός στη Βαβυλώνα

1.500 π.Χ. Σεθ – Τυφών. Η αποκρυπτογράφηση πινακίδος, μεσοκυπρομινωϊκής γραφής, που βρίσκεται στο Ιδάλιον της Κύπρου.

Από την ανάγνωση της πινακίδος προκύπτει ότι πριν χιλιάδες χρόνια, ήλθε ένα τελώνιο (τέρας), στην Γη, ο Σέθ, ο θεός Γάιδαρος (όπως το αποκαλεί), με σκοπό να την διαφθείρει. Το παράδοξο είναι ότι το τέρας αυτό ήλθε μ' έναν πράσινο δίσκο και εγκατεβίωσε στο Τοβέτο. Επί πλέον, μας αποκαλύπτει ότι οι Τρώες είναι παιδιά του πράσινου δίσκου. Το τελώνιο αυτό και βασίλευσε στους Άτλαντες.

Είχε ως οπαδούς του τους Τουρού, Ούννους, Χετταίους, οι οποίοι πολεμούσαν τους Ίωνες (τους υιούς Μόων-Ελλών) και τους θυσίαζαν στους ναούς τους, από έβено. Ο μύθος της «Ιφιγένειας εν Ταύροις» είναι μια μαρτυρία ότι θυσίαζαν τους Έλληνες. Ακόμα ότι οι Κρόνιοι, μαζί με τους Άτλαντες, έκαναν συμμαχία εναντίον των Ελλήνων και τους εκτόπιζαν από τα μέρη τους. Επιρρίπτει ευθύνες στους Ουδαιούς και τους Ουβραιοίους για την καταστροφή αυτήν διότι εξ αιτίας των λαθών τους, «ο όνος, έγινε χασάπης των νέων», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει.

Την εξόχως αυτήν αποκαλυπτική πινακίδα μας επιβεβαιώνει και ο Πλούταρχος, καθώς αναλύσαμε στα Ηθικά του *Περί Ίσιδος και Οσίριδος Α'*, καθώς αναφέρει, ότι «οι Αιγύπτιοι της πόλεως Κοπτού καταγκρεμίζουν όνον στην θάλασσα, επειδή λέγουν ότι ο Τυφών (Σέθ), έμοιαζε με όνον και ήταν ερυθρόθριξ». Οι Πυθαγόρειοι, όπως είπαμε, αναφέρουν τον Τυφώνα-Σέθ, «ως δάκρυ του Κρόνου».

Ακόμα αναφέρουν ότι οι Μόες ήλθαν από τον Σείριο, με αρχηγό τον Μίνωα, και αποίκισαν την Γη. Παιδιά των Μόων είναι οι Ελλοί και οι Ίωνες. Αργότερα όμως συνέβη μια εχθρική εισβολή των Κρονίων, με αρχηγό τον Σέθ, που έφερε την καταστροφή στην γη διότι διέφθειρε τα ήθη και τα έθιμα των νέων, αντικατέστησαν το ηλιακό ημερολόγιο. με το σεληνιακό και έφεραν την καταστροφή, τελούσαν δε συνουσία με ζώα.

1.377 π.Χ. Ο Φαραώ Αμένωφισ Δ' (Ακενατόν) επιχειρεί να επιβάλει την ηλιακή μονο-λατρεία.

Όλοι πλέον οι σύγχρονοι μελετητές συγκλίνουν στην άποψη ότι ο Φαραώ αυτός με το παράξενο παρουσιαστικό **ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μίλησε για μονοθεϊσμό και ειρηνική συνύπαρξη των λαών.** Παρασιωπούν όμως η παραβλέπουν **την μονοθεϊστική ταυτότητα του Ορφισμού, ο οποίος την ίδια εποχή, στην ίδια περιοχή της Αιγύπτου, διαδραμάτιζε καθοριστικό ρόλο στην γραφή της ιστορίας.**

Στην πολυθεϊστική ιουδαϊκή παράδοση του βόρειου Βασιλείου (εποχές Βαβυλώνας αυτοκρατορίας) ο Αντοναϊ-Γιαχβέ αρχικά εμφανίζεται ως ένας από τους θεούς και μάλιστα ως ζεύγος με κάποια άλλη θεότητα, την Ασεράχ. Οι επιρροές από το βαβυλώνιο πάνθεο αλλά και από τον ασσυριακό είναι εμφανείς, ενώ απορροφά σταδιακά και στοιχεία από τον περσικό ζωροαστρισμό. Κατόπιν της καταστροφής της Βαβυλώνας, γίνεται ένας ζηλιάρης και παραμελημένος θεός που παραπονιέται (!) στον... περιούσιο λαό του, ότι στους άλλους θεούς θυσιάζουν ωραία αγοράκια και κοριτσάκια ενώ σε αυτόν όλους τους κουλούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς, τους άρρωστους. Εκφράζει δε τις προτιμήσεις του λέγοντας ότι θέλει πολύ να θυσιάζουν ωραία αγόρια και σ' αυτόν. Συχνότατα αποκαλείται Κύριος και σπανιότατα θεός στα αρχικά ιουδαϊκά κείμενα.

Επτά μέρες κράτησε η φυγή του Τυφώνος πάνω σε γάιδαρο μετά την μάχη και, όταν αυτός σώθηκε, γέννησε τον Ιεροσόλυμο και τον Ιουδαίο. Ο Άτλας Μαρτούκ Γιαχβέ, χάνει σε μάχη με τον Δία τα γεννητικά του όργανα και αργότερα θα επιβάλει την περιτομή στους πιστούς του.

Πολλοί από τους Κάρες (αρχαίο συγγενικό φύλλο με τους Ετεοκρήτες Φιλισταίους) εξακολούθησαν να λατρεύουν τον Κρόνο, τον Χθόνο, τον Χθόνιο, Καταχθόνιο και τους Χθονίους Θεούς, αρνήθη-καν αυτή τη θρησκευτική ανανέωση και συνέχιζαν να λατρεύουν τον Κρόνο Χθονό, ο οποίος ελατρεύετο στην Κρήτη, στη φυλετική και εθνική κοιτίδα των προγόνων

τους, πολλούς αιώνες πριν για την εποχή εκείνη και γι' αυτό ονομαζόταν Χθονία. Φυσικά οι Κρήτες λάτρευαν τον Κρόνο πριν αρχίσουν να λατρεύουν την Ιδαία, μεγάλη Μητέρα Θεών και ανθρώπων ή Αιγαία θεά, δια τούτο και το Ιδαίον άντρον, ονομαζόταν Αιγαίον άντρον, όπως και Αιγαίο βουνό ονομαζόταν και η οροσειρά Ίδη στην οποία ευρίσκεται. Αυτοί λοιπόν που εξακολούθησαν να λατρεύουν τον Κρόνο άρχισαν να λεηλατούν, να καταστρέφουν και να πυρπολούν ναούς και ιερά της επίσημης Φιλισταϊκής Παλαιστινιακής θρησκείας και να δολοφονούν ιερείς και οπαδούς της. Φυσική συνέπεια αυτής της δράσης ήταν να χαρακτηριστούν ιερόσυλοι, δολοφόνοι, κακούργοι και ληστές και να εκδιωχθούν από τις πόλεις και κωμοπόλεις και το εθνικό περιβάλλον. Έτσι λοιπόν στιγματισμένοι και διωγμένοι κατέφυγαν στα όρη και τα βουνά και συγκρότησαν ληστοσυμμορίες, οι οποίες έφτασαν να κάνουν και επιδρομές εναντίον των πόλεων. Και όσες τις λεηλατούσαν τις περνούσαν στόματι μαχαίρας ή τους φόνευαν, άλλους δια πριονίων, άλλους δια σιδηρών κοπτήρων και άλλους περνούσαν από καλούπια λίθων, όπως διαβάζουμε στο Β' Βασιλειών ΙΒΛΑ'. Έτσι λοιπόν αυτοί, αυτό το κομμάτι που αποσπάστηκε, ονομάστηκαν Ουδαίοι ή Ιουδαίοι αργότερα.

Φυλές γεννημένοι πολεμιστές στάλθηκαν υπό την καθοδήγηση των Πατριαρχών τους να αποικίσουν περιοχές ως φύλακες. Οι Ινδοϊρανοί, ο βασιλικός κλάδος των Ακκαδίων γαλαζοαίματων διατηρεί ακόμα την Μητροπολιτική αυτοκαρτορία του στο Ντουμπάι.

Οι μεγάλες αυτοκρατορίες των Χαλδαιών, Βαβυλωνίων, Ασσυρίων, Ιρανών αλλά και των Σαρακηνών, Μαυριτανών και Αλγερινών από τους λαούς της θάλασσας ένωσαν πολλές φορές τις δυνάμεις τους, πέρα από τις τοπικές εσωτερικές διαμάχες που δεν έλειψαν ποτέ από καμιά υποφυλή ή κλάδο. Οι εβραϊκές απολήξεις αυτών των κλάδων είναι Χασιδικ, Σεραδίτ, οι Ησαυβήτες και οι Σημιτοφοίνικες. Η κάθετη ανάπτυξη των Ουρραίων=Ουδαίων δηλαδή το τέλος της γενετικής εξέλιξης σφραγίζεται και στους επόμενους κλάδους των απογόνων των Ανδρομεδείων Πελασγών. Κι έτσι έχουμε τους Ιδουμαίους, Σαμαρείτες, Γαλιλαίους, Αμορίτες, Φιλισταίους που είναι γνήσιοι Μινωίτες ή στους Χαμπιρού, Χιμπρού, Οβριούς, Φοινικογεφυραίους, Θηβαίους, Βοιωτούς, Εσσαίους και Ναζωραίους στον κλάδο των Ιλιάδων που αναμίχθηκαν περισσότερο όπως οι Τρώες και τους Αρμένιους.

Οι Ιλιάδες, Τελχίνες, Κάβειροι θα μείνουν στην Ανατολή γνωστοί με το όνομα Καμπίρ που σχετίζονται με την γνώση της κατεργασίας των μετάλλων που παρέμεινε σαν γνώση σε κλειστές κάστες μυημένων και που φτάνουν μέχρι τις αδελφότητες των σιδηρουργών του Μεσαίωνα και τους αλχημιστές.

Οι Ετρούσκοι και οι Τρώες φημίζονταν για την αγάπη τους στο χρυσό και την λατρεία χθόνιων θεοτήτων. Οι Τρώες αναμίχθηκαν με Χαζαροσκυθικά φύλα αλλά και με Τουρανικά. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των εννεάδων που σχετίζονται με τους Αρμένιους, Ίσαυρους, τους Ρωμαίους Πείσωνες και τον οίκο Μπρους των Ναϊτών Ιπποτών στην Αγγλία.

Η υποφυλή των Ουνοχαζάρων απλώνεται από τα βάθη της Σιβηρίας έως την Ευρώπη. Είναι πιο εκλεπτυσμένοι τύποι γενετικά αλλά φέρουν ακόμα χαρακτηριστικά της Ατλαντοτουράνιας ρίζας τους. Από τον κλάδο των Σκυθών προήλθαν πολλά μείγματα φυλών, κράματα Πελασγών Ευρωπαϊκών και Αγγλοσαξόνων. Οι Οθωμανοί δημιούργησαν μία από τις μεγαλύτερες αυτοκρατορίες. Οι Φοίνικες υπήρξαν ο πιο εμπορικός κλάδος, ενώ από τους Χάζαρους προέρχεται ο οίκος των Ρόθτσιλντ, ο επικυρίαρχος του τραπεζικού συστήματος.

Ο κλάδος των Αρκάδων συνδέεται με των Πελασγών, Ιλιάδων. Οι Ίωνες από τους Δραβίδες Αιγαίους, οι Αιολείς με τους πελασγούς Μινωίτες. Οι Δωριείς με τους Ετεοκρήτες. Ενώ οι Ευρωπαϊδες είναι ο λατινογενής κλάδος από την επαφή τους με τους Ηρακλειδείς. Οι Ηρακλειδείς όργωσαν κυριολεκτικά τη Ευρώπη όπως οι Διόνυσοι την Ανατολή και οι Αργοναύτες τον υπόλοιπο κόσμο, σπέρνοντας τον ελληνικό γόνο. Τα προκατακλυσμιαία χρόνια, όπως μαρτυρούν και τα Ορφικά 12.000 π.Χ. υπήρχαν δυο τύποι ανθρώπων σε γενικές γραμμές. Οι Πελασγοί και οι νησιώτες που ζούσαν από την θάλασσα και εξελίχθηκαν γρηγορότερα και οι Ορεσίβιοι όπως οι Σαρακατσάνοι και οι Βλάχοι που παρέμειναν κτηνοτρόφοι, νομάδες εδώ και 40.000 χρόνια.

Οι Τευτονοαγγλοσάξωνες, αποτελούν κράμα Ακκαδικών λαών της θάλασσας και Ουννοσκυθο-χαζαρικών φύλων που έχουν ως κοιτίδα τον Καύκασο και την Κασπία θάλασσα. Όπως σε κάθε υποφυλή, βλέπουμε την ίδια φυλή με διαφορετικό όνομα λόγω της διαφοράς χρόνου και χώρας δράσης. Οι κλάδοι αυτοί χαρακτηρίζονται από την ψυχρή λογική και το αρπακτικό ένστικτο της θέλησης για κυριαρχία και την θεματοφυλακή της διατήρησης του καθαρού άρειου αίματος που κρατούν οι Τεύτονες. Οι Σάξωνες είναι περισσότερο επιχειρηματίες, ενώ ο κλάδος των Μεροβαίων είναι ο κύριος εκπρόσωπος της γραμμής των υβριδίων αρείων ερπετοειδών, που συνεχίζουν μια γραμμή βασιλιάδων και αυτοκρατόρων που καταδυναστεύουν όλο τον κόσμο έως σήμερα. Οι Γερμανοί και οι Άγγλοι ήταν Καννίβαλοι ως το 1600 μ.Χ. Οι σταυροφόροι έψησαν και έφαγαν αιχμαλώτους στις βυζαντινές επαρχίες της Νίκαιας. Οι Λομβαρδοί στο Μιλάνο και τη Μπολόνια της Ιταλίας με τις τεράστιες γενειάδες τους και τα κωνικά κράνη τους, έπιναν κρασί χρησιμοποιώντας τα κρανία των εχθρών τους. Όλοι αυτοί που μέχρι τον Μεσαίωνα παρέμειναν βάρβαροι εκπολιτίστηκαν από τις ρωμαϊκές λεγεώνες και αργότερα λόγω των γάμων που συνήψαν οι Ευρωπαίοι φεουδάρχες με δεκάδες βυζαντινές πριγκίπισσες, για πάνω από 500 χρόνια. Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της φυλής είναι η αγάπη για το χρήμα, η ιδιοτέλεια, ο ρατσισμός, ο καπιταλισμός, ο αθεϊσμός, ο τεκτονισμός και ο παπισμός. Γιατί διχάστηκαν και οι θεοί στα Τρωικά και τι ήταν τόσο σοβαρό, πέρα από την Ελένη, που υποτίθεται ότι ήταν η αιτία του πολέμου για τους θνητούς. Ήταν άλλη λοιπόν η αιτία που οδήγησε τον Αίαντα να τολμάει να μονομαχήσει και να νικήσει τον θεό Άρη. Οι φιλόλογοι στα σχολεία τα προσπερνούν αυτά συστηματικά. Ο θεός Άρης ζήτηγε απ' τους πιστούς του θυσίες και ολοκαυτώματα αιχμαλώτων και τα δέρματα των νικημένων. Σκύθες, Ούννοι, Τούρκοι, Φράγκοι και Αγγλοσάξωνες έγδερναν ανθρώπους μέχρι πριν 3 αιώνες. Μερικοί αμφιβάλλον αν σταμάτησαν ποτέ. Οι Έλληνες ανέλαβαν να γίνουν οι ρυθμιστές του πολιτισμού της Ανθρωπότητας, που θα επέλεγε ποιους θεούς υπηρετεί και ποιες αξίες.

Με την είσοδο στην Εποχή του Σιδήρου και την κατάρρευση του κόσμου των Αχαιών, των Δαναών, των Λουβίων και των Χετταίων, η εταιρία(αριστερό μονοπάτι Καβείρων, Μαύρη στοά-πρόγονοι illuminati) φαίνεται να περιέρχεται σε αδράνεια, αλλά σύντομα ανακάμπτει, χάρη στους Μακεδόνες και στους Βρύγες (Φρύγες).

Διατηρεί πάντως ισχυρή παρουσία στη Βοιωτία, όπου κατά τον Πausανία υπάρχει ιερό στην πόλη των Θηβών και οικισμός Καβείρων, όπου ως ιδρυτές λογίζονται δύο Κάβειροι, ο Προμηθέας και ο γιος του Αιτναίος.

Είναι ενδιαφέρον ότι οι Ενετοί προήλθαν από τους Παφλαγόνες Τρώες. Ενετός και Φράγκος έκανε τη μεγαλύτερη ζημιά στην Αγία Σοφία κι όχι Τούρκος αλλά και στην Ακρόπολη, η χειρότερη καταστροφή δεν έγινε από Πέρσες ή Τούρκους αλλά από Ενετούς και Άγγλους. Οι Αινιάδες δεν ξέχασαν την άλωση της Τροίας και συνέχισαν να εκδικούνται τους Έλληνες αιώνες μετά.

Ο Ποσειδώνας γεννάει τον Τρώα, ο Τρώας τον Ασάρακο και μαζί με την Αφροδίτη τον Αινεία. Ο Αινείας γεννάει τον Ασκάνιο, αυτός τον Αρμένιο που βασίλεψε στην Άλμπα Λόγκα της Ιταλίας και νίκησε τους Ετρούλιους, ξαδέρφους του. Αυτός γέννησε το Σύλβιο Ιούλο, ο οποίος γέννησε τον Ιούλιο Καίσαρα, που στα χρόνια του κάηκε η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, και μέρος των βιβλίων της κατέληξε στο Βατικανό.

Εβραίοι ή Υξώς;

1.178 π.Χ. Η εισβολή των Υξώς αναστάτωση την Προσθασία. **Οι Εβραίοι βρίσκουν την ευκαιρία και υπό τον Ναυή διεισδύουν στην Χαναάν, προερχόμενοι από την Υπεριορδανία.**

Αμβλύνεται η αντίθεση Καβείρων Ορφικών με αφορμή την έκλειψη και αιτία την διάσπαση του αρχικού ιερατείου. Οι Μύστες του Άστρου του Κυνός συνδέονται με το Ιερατείο του Απόλλωνα.

Οι Εβραίοι δεν ήταν αυτόχθονες στην Παλαιστίνη. Εκείνη η χώρα, που κατόπιν ονομάζουν «γη των πατέρων τους» δεν ήταν δική τους. Πρώτοι κάτοικοι της ήταν Έλληνες νησιώτες,

που μετανάστευσαν στην περιοχή, όπου ανέπτυξαν μεγάλο πολιτισμό. Πάντως οι Εβραίοι ήλθαν μετά. Γι' αυτό στον «Ιησού του Ναυή» (Κ.Δ., 13), ομολογούν ότι ο Θεός τους έδωσε εκείνη τη γη με μεγάλες και ωραίες πόλεις, που δεν οικοδομήσανε οι εβραίοι, οίκους πλήρεις παντοειδών αγαθών για τα οποία οι εβραίοι ουδέν συνεισέφεραν, επίσης πήραν οι Ιουδαίοι μεγάλες δεξαμενές που αυτοί δεν κατασκεύασαν, αμπελώνες και ελαιώνες που αυτοί δεν φύτεψαν κ.τ.λ. Δηλαδή καθαρή αρπαγή ξένων περιουσιών. Γιατί; Το ότι οι Εβραίοι όταν εισέβαλαν στην Παλαιστίνη βρήκαν ανώτερο πολιτισμό είναι ιστορικά εξακριβωμένο.

Και άλλες ελληνικές ή ελληνίζουσες πόλεις είχαν ιδρυθεί στα παράλια από την Πτολεμαΐδα, την παλιά Άκκα (Άκρα) ως τη Γάζα. Άλλοι είχαν ιδρυθεί την εποχή που οι απόγονοι των στρατηγών του Μεγαλέξανδρου, οι Λαγίδες από την Αίγυπτο και οι Σελευκίδες από την Συρία, κρατούσαν στα χέρια τους την Παλαιστίνη, όπου είχαν εγκαταστήσει διαφόρους δήμους με Έλληνες μετανάστες. Αποτελούσαν τη Δεκάπολη, μια ομοσπονδία από δέκα πόλεις. Η Δαμασκός, παρόλο που βρισκόταν πολύ μακριά, στη Συρία, αποτελούσε μέρος της Δεκάπολης.

Επιλεκτική παράθεση των Δευτερονομιακών Εντολών

Παρέδωσε στα χέρια μας ο Κύριος (Ιεχωβάς) και αυτόν τον ίδιο τον Ωγ, βασιλέα της Βασάν και όλον τον λαόν του και εξοντώσαμε αυτόν και όλους, ώστε να μην μείνει πλέον απόγονος από αυτούς (Γ', 3).

Εξολοθρεύσαμε αυτούς (...) και εξοντώσαμε και αυτές ακόμη τις γυναίκες και τα παιδιά. Όλα δε τα ζώα και τα λάφυρα των πόλεων τα λεηλατήσαμε για τον εαυτό μας (Γ', 6-7).

Κύριος ο Θεός ημών (Ιεχωβάς) έδωκε εις κληρονομίαν σας την γην αυτήν (Γ', 18).

Ο Κύριος ο Θεός σου είναι φωτιά που καταφλέγει και εξαφανίζει, είναι θεός ζηλωτής (Δ', 24) Αυτός... σε έφερε για να εξολοθρεύσεις από εμπρός σου έθνη μεγάλα και ισχυρότερα σου, να σε εισαγάγει και να δώσει τη χώρα αυτών σ' εσένα ως κληρονομία (Δ', 37-38).

Κύριος ο Θεός σου... θα παραδώσει στα χέρια σου αυτούς, θα τους χτυπήσεις και θα τους εξαφανίσεις τελείως και δεν θα τους λυπηθείς καθόλου... Αυτά θα πράξετε εναντίον τους: θα γκρεμίσετε τους βωμούς τους και τις στήλες τους, θα κάψετε τα ιερά τους άλση και θα κατακαύσετε τα γλυπτά των Θεών τους (Ζ', 2-5).

Πρόσεξε όμως δεν θα λυπηθεί το μάτι σου αυτούς (Ζ', 16).

Θα πεις από μέσα σου: πώς θα μπορέσω να τους εξολοθρεύσω αυτούς; (Ζ', 17).

Θα παραδώσει Κύριος ο Θεός σου (Ιεχωβάς) στα χέρια σου τους βασιλείς των εθνών αυτών, θα τους εξοντώσετε ώστε να χαθούν και τα ονόματά τους από τον τόπο όπου βασιλεύαν (Ζ', 24)

Ο Κύριος ο Θεός σου θα σου δώσει τη γη αυτή γιατί είσαι λαός σκληρός (Θ', 6).

Άφησέ με τώρα να εξολοθρεύσω και να εξαλείψω λαό μεγάλο και ισχυρό (Θ', 14).

Προχωρήστε και καταλάβετε σαν να ήταν δικιά σας κληρονομία η χώρα την οποία σας δίδω (Θ', 23)

Ο Κύριος (Ιεχωβάς) θα διώξει από μπροστά σας όλα τα έθνη και θα κληρονομήσετε εσείς τη χώρα εθνών μεγάλων και ισχυρότερων από εσάς (ΙΑ', 23).

Θα εισέλθετε και θα κληρονομήσετε τη γη που σας δίνει ο Κύριος ο Θεός σας ως κλήρο και θα κατοικήσετε σ' αυτήν (ΙΑ', 31)

Θα καταστρέψετε εξ ολοκλήρου όλους τους τόπους στους οποίους ελάτρευσαν τους θεούς τους και θα τους κληρονομήσετε... Θα κατακάψετε τους βωμούς τους, θα συντρίψετε τις στήλες τους, θα κατακάψετε τα άλση τους και θα κατακαύσετε τα γλυπτά των Θεών τους (ΙΒ', 2-4).

Μην ζητήσετε να ακολουθήσετε τον τρόπο ζωής των εθνών αυτών μετά την εξολόθρευση τους (ΙΒ', 30). Δεν θα φυτεύσεις για τον εαυτό σου άλσος, ούτε και κανένα άλλο δένδρο (ΙΣΤ', 21).

Θα αφανίσει ο Κύριος ο Θεός σου, τα έθνη και τη χώρα τους, θα τη δώσει σ' εσάς (ΙΘ', 1).

Δεν θα αφήσετε στη ζωή τίποτε που αναπνέει αλλά θα αναθεματίσετε και θα τους φονεύσετε όλους (Κ', 16-17).

Εάν συναντήσεις φωλιά μικρών πουλιών στο δρόμο σου... δεν θα πάρεις τη μητέρα με τα παιδιά της. Θα αφήσεις ελεύθερη τη μητέρα και θα πάρεις για τον εαυτό σου μόνο τα πουλιά της (ΚΒ', 67). (Αφορά την τεχνική του παιδομαζώματος που εφάρμοζαν εδώ και 2000 χρόνια οι προσήλυτοί τους Ιησούτες και Μουσουλμάνοι).

Σε ξένον να δανείσεις χρήματα με τόκο, όχι όμως τον αδελφό σου (ΚΓ', 21).

Ο Κύριος θα κολλήσει επάνω σου αρρώστιες που φέρουν το θάνατο μέχρι που να σε εξολοθρεύσει (ΚΗ', 21).

Ο Κύριος θα σε χτυπήσει με δερματοπάθειες για να μη μπορείς να βρεις θεραπεία (ΚΗ', 27) (...). Όπως γνωρίζετε εξολόθρευσε αυτούς και τους λαούς τους ο Κύριος. Έτσι θα παραδώσει τους λαούς της Χαναάν στα χέρια σας (ΛΑ', 4).

Τα πραγματικά «δώρα» του Θεού των Εβραίων προς την ανθρωπότητα είναι:

Ο πιο άγριος φυλετισμός και η μέθοδος της γενοκτονίας.

Ο αντικοινωνικός ατομικισμός.

Η θεοκρατική οργάνωση της κοινωνίας και οι «ελέω Θεού» εξουσίες.

Ο «Ιερός πόλεμος».

Ο ολοκληρωτισμός.

Ο Μεσσιανισμός.

Η αντίληψη της μονολιθικότητας στην ιδεολογία και στην καθόλου οργάνωση του βίου.

Η γραμμική αντίληψη της εξελίξεως που συνεπάγεται την πίστη άφευκτο τέλος της και συνεπώς την αδιαφορία για τον κόσμο και το μέλλον του.

Η «παγκοσμιοποίηση» δια της εξαλείψεως όλων των συλλογικών ταυτοτήτων και της μαζοποιητικής μονομορφοποίησεως της ανθρωπότητας. Η τάση αυτή προήλθε από το όραμα της Εβραϊκής Κοσμοκρατίας που με επιμονή μονομανίας διαποτίζει την «Ε.Β.».

Η «συλλογική ευθύνη»

Είναι τραγική ειρωνεία της Ιστορίας -φιλοσοφικά πρόκειται για λειτουργία του «αντιπεπονηθότος» ότι οι Εβραίοι έπεσαν θύματα περίπου όλων των εφευρέσεων τους όπως ο φυλετισμός, η γενοκτονία, η συλλογική ευθύνη, ο ολοκληρωτισμός (ναζισμός-κομμουνισμός), ο ιερός πόλεμος (που κήρυξαν εναντίον τους οι Άραβες μουσουλμάνοι).

«Η Ανθρωπότητα μένει έκπληκτη από το ρεσιτάλ (σε 3 πράξεις) των φοβερών κακουργημάτων των Εβραίων εναντίον των ανυποψιάστων γηγενών Ελλήνων, οι οποίοι τους θεωρούσαν φίλους. Οι Εβραίοι πρόδωσαν αυτή τη φιλία και έσφαξαν 220.000 Έλληνες στην Κυρηναϊκή και κατακρεούργησαν 240.000 Έλληνες στην Κύπρο καθώς και μεγάλο ελληνικό πληθυσμό της Αιγύπτου. Πολλοί των δυστυχών θυμάτων Ελλήνων, πριονίσθησαν στα δύο από Εβραίους, σύμφωνα με μια παράδοσή τους, ότι ο Δαβίδ επεκύρωσε αυτόν τον τρόπο εκτελέσεως, με το παράδειγμά του. Κατά τις σφαγές αυτές των Ελλήνων, οι Εβραίοι κατεβρόχθισαν τις σάρκες των νεκρών, έπιναν το αίμα τους και κατέστρεφαν τα εντόσθια» (Έντ. Γκίμπον: Ιστορία της παρακμής και της πτώσεως της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, δια περισσότερα εις Ελεύθερη Ώρα 16-7-1996).

«Πριν από 2.000 χρόνια, (περίπου το 5 π.χ.) οι Εβραίοι της Αλεξανδρείας, επέμεναν πως οι Έλληνες εμπνεύσθησαν από τον δικό τους παλαιότερο πολιτισμό. Ο Πλάτων, έλεγαν, είχε διδάσκαλό του τον Μωυσή»!!!